

Η ΛΕΠΡΑ

« Ἀλλοτε ἤμην κ' ἐγὼ ὦρατα,
εἶχον πλουσίαν κόμην ξανθὴν,
ἄφροντις ἤμην ὡς πᾶσα νέα,
καὶ λατρευτῶν μου εἶδαν πληθύν. »

Εἰς τοῦ χωρίου τὰς πανηγύρεις
ἡ πρώτη ἤμην εἰς τὸν χορόν,
ἡ εὐτυχία μου ἦτο πλήρης —
ἀλλὰ παρῆλθε μὲ τὸν καιρόν. »

Ἰδοὺ τῆς ὕψεως ἡλλοιώθη
ἡ πρόην εὐχροία ἡ λαμπρά,
ἤδη ἡ κόμη μου ἡραιώθη —
ὅλοι μὲ λέγουν « εἶσαι Λεπρά !! »

Καὶ τώρα οἱμοι ! οἱ πρόην φίλοι
μὲ φρίκην πάντες μὲ ἀπωθοῦν,
τῶν συγγενῶν μου ἐκλείσθ' ἡ πόλη,
ἀπὸ τὴν λέπραν μου νὰ σωθοῦν. »

Φύγε μὲ λέγουν, φύγε ἀθλία,
εἰς τὸ χωρίον μας μὴ σταθῇς.
φεῦ ! δὲν εὐρίσκεται οὐδὲ μία
ψυχὴ γενναία καὶ συμπαθής. »

Φεύγω τὸν οἶκον τὸν πατρικόν μου,
εἰς πόλιν ἄλλην τρέχω μακράν,
ὅπου εἶν' ἄγνωστον τὸ κακόν μου,
παρηγορίαν ζητῶ μικράν. »

Ἀλλὰ ἡ πόλις μοὶ ἀπεκρίθη, —
« φύγε ἀθλία, φύγε εὐθύς »
« φέρεις τὸν θάνατον εἰς τὰ στήθη »
« θάνατον φέρεις ὅπου σταθῇς ». »

Φεύγω τὰς πόλεις, τὰς κοινονίας,
πλανῶμαι μόνη εἰς τοὺς ἀγρούς
μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ἀνίας,
τοὺς ὀφθαλμούς μου θολούς, ὕγροους. »

Μίαν ἡμέραν ἀπηυδαμένη
εἰς θύραν ἔστην ἀγροτικήν,
καὶ ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένη
ἐκλαίον μοῖραν μου τὴν κακὴν. »

Ἔρχεται αἶφνης λευκόθριξ γέρων,
τοῦ οἴκου κάτοχος καὶ τῆς γῆς,
ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὅπλων φέρων·
μὲ βλέπει σύννου, πλήρης ὀργῆς. »

Μὲ ἀποβάλλει καὶ ἐπιμένει
ὑψὼν τὸ ὄπλον τὸ φονικόν·
« φύγε μὲ λέγει κατηραμένη
ὅπου ὑπάγεις, φέρεις κακόν. »

Φεύγω τὸ βλέμμα παντὸς ἀνθρώπου,
κρύπτω τὴν ὄψιν τὴν εἰδεχθῇ·
ἐντὸς σπηλαίου προσφεύγω, ὅπου
ὁ θάνατός μου θὰ μὲ δεχθῇ. »

Εἰς τοῦ σπηλαίου τὸ μέλαν βάθος
μόνους συντρόφους μου ἔχω τρεῖς,
πεῖναι, καὶ ψύχος, ἄγριον πάθος,
τῶν ἡμερῶν μου σκληροὺς φθορεῖς. »

Ἐρημος μόνη θὰ ἀποθάνω,
ἄκλαυστος, ἄταφος, μισητῇ,
καὶ διαδάτῃς ἐδῶ ἐπάνω
ἀπὸ τὴν φρίκην δὲν θὰ πατή. »

Ἐπέστην τόσας ταλαιπωρίας,
τοσούτους πόνους καὶ συμφοράς,
τὰς ἐκ τῶν λόγων ὅμως πικρίας
ἥσθάνθην, οἱμοι ! πλέον σκληράς. »

Ἐλθε ὁ Ὑψιστος συγχωρήσει
ὅσους μ' ἐλύπησαν ἐπὶ γῆς·
εἴθε τὸν ἄνθρωπον ἐλεήσει,
καὶ τὸν λυτρώσει φρικτῆς ὀργῆς. »

Τοὺς στίχους τούτους ἐκχαράγμένους
ἐντὸς σπηλαίου πλήρεις ὀστέων
εὗρον τυχαίως ἡμισθεσμένους,
καὶ τοὺς ἀντίγραψα πρὸ ἐτῶν. »

ΑΧ. Η.

(Ἐκ τῶν προχείρων.)

Ο ΞΕΝΟΣ

Τὸ ἀσταθές μου ποῦ φέρω βῆμα
Ἐν πρωτευσούσῃ τόσῃ τερπνῇ ; . . .
Ὅπου ἂν στρέψω, ὅπου βαδίσω
Οἶμοι ! οὐδένα θὰ συναντήσω
Γνώριμον, φίλον ἢ συγγενῇ ! »

Ὅδοις ἀγνώστους νῦν περιτρέχω,
Καὶ ὄντα ἄγνωστα συναντῶ,
Οἰκίας βλέπω κ' ἔθιμα ξένα,
Συμπατριώτην γνωστόν οὐδένα ! . . .
Ἀσκόπως ἄρα περιπατῶ . . . »

Ἰδέτ', ἐκεῖσε συρρέει κόσμος
Εἰς τὸν περίπατον ἐκλεκτός,
Συνομιλοῦσιν, ἰδέτε, πόσοι
Καὶ συμβαδίζουσι καὶ γελῶσι
Εὐδαιμονοῦντες, ἐμοῦ ἐκτός!

Ἰδέτε ἄλλους πῶς συνοδεύουν
Παρθένους ὄντως ἐρατεινάς,
Καὶ παραπλεύρως αὐτῶν βαδίζουν
Καὶ χαριέντως συμψιθυρίζουν
Καὶ ἀνταλλάσσουν λέξεις τερπνάς!

Ἐγὼ μονήρης καὶ ξένος πάντη,
Εἰς πάντας ἄγνωστον, ξένον ὄν.
Ἐνθεν κάκεισε τὸ βῆμα φέρω
Καὶ μόνον στόνους, στόνους ἐκφέρω,
Ψυχῆς ἐκ βάθους ἀδημοίων!

Ζηλεύων πάντας τοὺς διαβάτας,
Ἀπηλπισμένος ἀναχωρῶ,
Κ' ἀπεχθανόμενος τοὺς ἀνθρώπους,
Τὰ ξένα μέρη τοὺς ξένους τόπους,
Ἐν τῇ ἀνίξ μου οἰκουρῶ!

Κ' ἐγκλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν,
Οἰκίαν... ξέντην ὡς καὶ αὐτήν...
Κλαίω καὶ τήκομαι καὶ λυποῦμαι,
Καὶ τὴν πατρίδα μου ἐνθυμοῦμαι,
Τὴν γῆν τὴν θεῖαν, τὴν ποθητήν!

Τοὺς συγγενεῖς μου... καὶ φίλους πάντας...
Πάντα τὰ πρόσωπα τὰ γνωστά...
Τὰς μετ' ἐκείνης συνδιαχύσεις...
Τὰς παιδικὰς μου τὰς ἀναμνήσεις...
Καὶ τῶν γονέων μου τὰ ὅσα!

ὦ! εἶν' ἐπάρατος καὶ φρικώδης
Βίος ἐν ξένη, ἀγνώστῳ γῆ,
Εἶναι ὁδύνη ἀπελπισία!
Ἡ ἀπομόνωσις ἡ ἀθλίη,
Εἶν' ἐρημία, τάφου σιγή!...

24 Δεκεμβρίου 1870.

Α. ΛΙΒΑΘΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Τῷ προσφιλεστάτῳ μοι Δημοσθένει Ποη-
ροπούλῳ.

«De ce monde imparfait
qu'attends-tu pour sortir?
-j' attends comme l'âne
un souffleur pour partir.

(Lamartine)

Ἐκεῖ 'ς τὰ μαῦρα μνήμτζα
Π' ὁ ἄνεμος συρίζει.
Ἐκεῖ ὅπου 'ς τὸν ἄνθρωπον
Ἡ σιγαλιὰ θυμίζει.
Τὸ μάταιον τῆς γλυκειᾶς ζωῆς,
Τὸν κόσμο 'ποῦ θ' ἀφήσῃ!
Τσ ἐρωτικούς του σιαναγμούς!
Διατί νὰ μὴ δακρύσῃ;

Πόσαις φοραῖς ἐδάκρυσα!
Ἐτὸ χῶμα ποῦ σκεπάζει
Πλάσματα ὅμοια σὰν ἐμέ,
Καὶ τῶρ' ἀνατριχιάζει
Τὸ δέρμα μου θυμούμενος
Μία νύκτα χιονισμένη,
Καὶ σὰν τοὺς τάφους σιωπηλῇ
Ποῦ κλειοῦνται οἱ πεθαμμένοι.

«Μάταιος» 'κράζαν ἀπ' ἐδῶ
Κυπαρισσιῶν οἱ κλάδοι.
«Δὲν ἔχει τέλος», ἀπ' ἐκεῖ
Τὰ μουγκρητὰ τοῦ Ἄδου,
«Ὁ Κόσμος»! κ' ἡ καρδιά μου
Ἐσεύσθη καὶ στενάζει,
Ὅταν στὸ νοῦ μου θυμηθῶ
Τὸ μάταιο ποῦ φωνάζει!

:Διατί; πονῶ τὴν νειότη μου,
Τὸν κόσμον, τὰ λουλούδια,
Τ' ἀηδόνια, τὰ χρυσὰ πουλιά!
Τὰ ῥόδα, τὰ τραγούδια;
Ὅχι.— ἐκείνην μοναχῇ
Πονῶ, γιατί ὁ χρόνος
Θά λύσῃ τέτοιον μάγευμα!
Καὶ δὲν τὸν πιάνει πόνος.

Πεθάνω... δὲν αἰσθάνομαι
τὸν ἄγγελον νὰ λυώσῃ
τὸ μαῦρο χῶμα τ' ἄφωνο,
Ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ δώσῃ
Ἄλλον ὡσὰν ἐκείνονε,
Ἄλλη ζωὴ σὲ μένει;
Παῦσε, ψυχὴ νὰ στέκεσαι
Σὲ στήθη πονεμένα!